

at imødegaa Udtalelser, der ere fremkomne for Forslaget fra dets ærede Forsvarere, da jeg antager, at ethvert af Thingets Medlemmer er vel instrueret angaaende disse Forslag. Jeg kan, som de foreligge, hverken stemme eller tilraade at stemme enten for a. eller b. Som bemærket staaer det saa løst hen, hvad der forstaaes ved at gjøre Tjeneste i frivillige Corpser, at det kunde være, at man blot ved nogle enkelte Dages Ovelse i Løbet af nogle Aar kunde blive fritagen for at blive indkaldt til Tjeneste i Forstærkningen. Naar man havde gennemgaaet nogle Dages Ovelse i Tiden mellem det 20de og 25de Aar, den Tid, hvori man kan forlange Udsættelse, kunde man derved blive fri for Tjeneste i Forstærkningen i 5 Aar. Saa-danne Følger af Forslagets Vedtagelse vil jeg ikke haabe, at vi ville udsætte os for.

Hvad der har foranlediget mig til at begjære Ordet, var den Forhandlingsgenstand, der omhandles i Forslaget Nr. 65. Det er jo Brændpunktet for samtlige Endringsforslag, der have ligget for her til denne Behandling. Men her maae vi vel stjelne mellem dette enkelte Forslags Indhold og Spørgsmaalet om, hvorledes vi ville stille os til Lovens endelige Vedtagelse, Spørgsmaalet om, i hvilken Skikkelse vi ville, at Loven skal komme til at foreligge nu, og Spørgsmaalet, om vi overhovedet ville, at Loven skal gives. Jeg troer at have opfattet den ærede Minister fuldkommen correct — det stemmer med, hvad jeg fra anden Side veed, navnlig fra Forhandlingerne i Udvalget, — naar jeg siger, at Ministeriet ikke kan indstille Loven til Hans Majestæts Sanction, naar den ved 2den Behandling vedtagne Slutningsparagraf bliver staaende, som den nu staaer. Det troer jeg er meget klart og tydeligt fremsat. Men dermed er det ikke godtgjort, at vi, ved at fastholde denne Paragraf, fremkalde en Ministerkrise eller gjøre det Samme, som om vi forkastede Loven. Om vi nu finde det hensigtsmæssigt for vor Anskuelse at fastholde denne Paragraf paa dette Standpunkt for ved en endelig Afgjørelse af dette Spørgsmaal

lettere at kunne naae en Ordning, som dog kunde være nogenlunde tilfredsstillende for alle Parter, er noget heelt Andet end Spørgsmaalet om Lovens Forkastelse. Man har søgt at udbviste Forskjellen mellem Paragraphen, som den staaer vedtaget, og Forslaget under Nr. 65, som er forsvaret af den ærede Ordfører, men der er jo en meget stor Forskjel; det sees jo allerede deraf, at den ærede Minister kan gaae ind paa det ene, men maa erkende det andet som det Samme som Lovens Forkastelse. Der er altsaa saa stor Forskjel mellem disse to Forslag, at Ministeriet sætter hele det store Arbejde, der af samtlige Parter i Sagen er anvendt paa dette Lovforslag, paa Spil af Hensyn til denne Forskjel. Men har Forskjellen fra Regjeringens Standpunkt saa stor Betydning, maa der ogsaa være stor Forskjel fra vort Standpunkt. Det kan derfor ikke hjælpe, at vi søge at udbviste Forskjellen mellem Forslagene, thi der er en bestemt, en afgjort Realitetsforskjel. Det ærede Medlem her i Salen, som er Paragraphens Fader (Carlsen), den Paragraphs, med Hensyn til hvilken der er Tale om, hvorvidt den skal leve eller dø, har, forekommer det mig, ikke med megen Varme taget sig af sit Varn, da det nu staaer ifærd med at drutne; thi naar det ærede Medlem erklærer, at han ikke vil stemme hverken for eller imod Nr. 65, erklærer han med det Samme, at han ikke vil bidrage til at redde sit Varn. Jeg er ikke saaledes situeret; jeg er ikke oprindelig Forslagsstiller af Paragraphen, som den staaer. Jeg har tiltraadt Paragraphen, men jeg skal erklære, at jeg troer, at den Tanke, der for mig er det Afgjørende ved denne Paragraf, kan faae en Redaction, som kan tilfredsstille i alt Fald min Anskuelse og ogsaa med det Samme tilbeels Regjeringens, idet man kan fastholde som permanent en Deel af Loven, som baade vi fra vort og Regjeringen fra sit Standpunkt sætte Priis paa. Det, troer jeg, kan naaes, men her foreligger intet Saadant, og her har ikke været Anledning til at kunne foreslaae noget Saadant, idet man ikke